

Elia – numero kuusi

Kymmenen koetusta

Jeff Pippenger

2023-10-05

Olemme käsitelleet Eliaan symboliikkaa ja käytämme nyt Karmelinvuoren ja Siinainvuoren historiaa havainnollistaaksemme protestantismin sarven asteittain etenevää koetusprosessia sekä republikaanisuuden sarven asteittain etenevää poliittista kehitystä, joka kulkee rinnakkain protestantismin sarven kanssa.

Edellinen kirjoitus käsitteli Neljännen Mooseksen kirjan lukujen kolmetoista ja neljätoista kapinaa, joka osoittaa muinaisen Israelin kymmenennen ja viimeisen koetuksen heidän Punaisenmeren ylityksensä jälkeen. Tämä historia vastaa milleriläisen historian alkuliikettä, mutta myös Jumalan päätösliikkeen historiaa. Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kaikkien kolmen enkelin työ toteutetaan liikkeen kautta alussa ja liikkeen kautta lopussa.

”Enkelin, joka yhtyy kolmannen enkelin sanoman julistukseen, on määrä valaista koko maa kirkkaudellaan. Tässä ennustetaan maailmanlaajuinen ja poikkeuksellisen voimallinen työ. Vuosien 1840–44 adventtiliike oli Jumalan voiman kirkas ilmentymä; ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetysasemaan maailmassa, ja joissakin maissa esiintyi suurin uskonnollinen kiinnostus, mitä missään maassa on nähty sitten kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen; mutta nämä tulevat jäämään toisiksi sen mahtavan liikkeen rinnalla, joka tapahtuu kolmannen enkelin viimeisen varoituksen aikana.” Suuri taistelu, 611.

Alkuliikkeen historian ja päätösliikkeen historian välissä löydämme Laodikean seurakunnan historian. Enkeli, joka valaisee maan kirkkaudellaan, tunnistetaan selvästi liikkeeksi, ei seurakunnaksi.

”Babylonia koskien, aikana joka tässä profetiassa tuodaan esiin, julistetaan: ’Sen synnit ovat ulottuneet taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut sen vääryydet.’ Ilm. 18:5. Se on täyttänyt syyllisyytensä mitan, ja hävitys on kohta lankeava sen päälle. Mutta Jumalalla on vielä kansa Babylonissa; ja ennen kuin Hänen tuomionsa kohtaavat sitä, nämä uskolliset on kutsuttava sieltä ulos, etteivät he tulisi osallisiksi sen synneistä eivätkä ’saisi osaksensa sen vitsauksia’. Tästä syystä tapahtuu liike, jota vertauskuvaa enkeli, joka laskeutuu taivaasta, valaisee maan kirkkaudellaan ja huutaa voimallisesti suurella äänellä julistaen Babylonin syntejä. Hänen sanomaansa liittyen kuuluu kutsu: ’Lähtekää siitä ulos, te minun kansani.’ Nämä julistukset, liittyen yhteen kolmannen enkelin sanoman kanssa, muodostavat viimeisen varoituksen, joka on annettava maan asukkaille.” Suuri taistelu, 604.

Kaikki profeetat ovat keskenään yhtä mieltä, ja he kaikki määrittelevät tarkemmin ”viimeiset päivät” kuin ne päivät, jolloin profetiat julistettiin. Esimerkkinä tästä ilmiöstä Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli oli ja on Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin esikuva. Molemmat valaisevat maan kirkkaudellaan, kun se laskeutuu. Sisar White yksilöi ensimmäisen enkelin kirjassa *Early Writings*.

”Jeesus valtuutti väkevän enkelin laskeutumaan alas ja varoittamaan maan asukkaita valmistautumaan Hänen toiseen ilmestymiseensä. Kun enkeli lähti Jeesuksen läsnäolosta taivaassa, äärettömän kirkas ja loistava valo kulki hänen edellään. Minulle kerrottiin, että hänen tehtävänään oli valaista maa kirkkaudellaan ja varoittaa ihmistä Jumalan tulevasta vihasta.” Early Writings, 245.

Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui alas 11. syyskuuta 2001. Sitä oli esikuvannut se enkeli, joka laskeutui alas 11. elokuuta 1840. Jesajan kuudennessa luvussa Jesajalle näytetään taivaallinen temppeli ja Jumalan kirkkaus. Kuudennen luvun jakeessa kolme todetaan, että koko maa on täynnä Jumalan kirkkautta. Tämä tapahtuu, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutuu alas.

Ja näiden jälkeen minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ilmestys 18:1.

Jesajan kuudennen luvun kolmas jae yksilöi saman historian.

Ja toinen huusi toiselle ja sanoi: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kirkkauttaan. Jesaja 6:3.

Sisar White yhdistää Jesajan näyn pyhäköstä Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun liikkeeseen.

”Valtaistuimen edessä olevat serafit ovat Jumalan kirkkautta katsellessaan niin täynnä kunnioittavaa pelkoa, etteivät he hetkeksikään katso itseään itsetyytyväisyydellä eivätkä ihaillen itseään tai toisiaan. Heidän ylistyksensä ja kunniansa kuuluvat Herra Sebaotille, joka on korkea ja ylhäinen ja jonka viitan liepeiden kirkkaus täyttää temppelin. Nähdessään tulevaisuuden, jolloin koko maa on oleva täynnä hänen kirkkauttaan, voitonriemuinen ylistyslaulu kaikuu toinen toiselle sävelikkäänä veisuuna: ‘Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot.’ He ovat täydellisesti tyytyväisiä saadessaan kirkastaa Jumalaa; ja hänen läsnäolossaan, hänen hyväksyvän hymynsä alla, he eivät toivo mitään enempää. Hänen kuvansa kantamisessa, hänen palveluksensa tekemisessä ja hänen palvonnassaan heidän korkein kunnianhimonsa saavuttaa täyttymyksensä.”

”Jesajalle annettu näky kuvaa Jumalan kansan tilaa viimeisinä päivinä.” Review and Herald, 22. joulukuuta 1896.

Johannes Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa ja myös kahdeksannessatoista luvussa sekä Jesajan kanssa kuudennessa luvussa, mukaan lukien sisar Whiten selityksen, sijoittavat kaikki nämä kuvaukset siitä, että maa valaistaan Jumalan kirkkaudella, samaan historian ajankohtaan. Koko maa oli todistamassa syyskuun 11. päivänä 2001 tapahtuneita tapahtumia. Milleriläisen liikkeen vaihteittainen historia, joka päättyi vuonna 1863, esikuvasi sitä historiaa, jolloin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutuu yhdessä sen historian kanssa, joka liittyy siihen enkeliin, joka laskeutui Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa. Näiden johdanto-oletusten ollessa paikoillaan palaamme Kohtauspaikassa neljännessätoista luvussa esitettyyn koetusprosessiin. Sen jälkeen kun Mooses oli rukouksen puuttunut niiden kapinallisten puolesta, jotka halusivat palata Egyptiin ja kivittää Joosuan ja Kaalebin, Jumala hyväksyy

Mooseksen esirukouksen.

Ja Herra sanoi: Minä olen antanut anteeksi sinun sanasi mukaan. Mutta niin totta kuin minä elän, koko maa on täyttyvä Herran kirkkaudella. Koska kaikki ne miehet, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja minun ihmeeni, jotka minä tein Egyptissä ja erämaassa, ja ovat nyt kymmenen kertaa kiusanneet minua eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, eivät totisesti saa nähdä sitä maata, jonka minä valalla vannoin heidän isillensä, eikä yksikään niistä, jotka ovat minua halveksineet, saa sitä nähdä. Mutta palvelijani Kaaleb, koska hänessä oli toinen henki ja hän on täydellisesti seurannut minua, hänet minä vien siihen maahan, johon hän meni, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omaksensa. 4. Moos. 14:20–24.

Tässä Neljännessä Mooseksen kirjassa, luvussa neljätoista, kuvattu historia on muinaisen Israelin viimeinen koetus, ja heidän epäonnistumisensa sinetöi heille kuoleman erämaassa seuraavien neljäkymmenen vuoden aikana. Tämä historia liittyy suoraan Ilmestyskirjan kahdeksaanteentoista lukuun, sillä siinä Jumala julisti, että ”niin totta kuin” Jumala elää, ”kaikki maa on oleva täynnä Herran kirkkautta.” Se on hyvin voimakas lausuma, jonka Jumala asettaa tähän historialliseksi kertomukseksi tallennettuun aineistoon, ja näin tehdessään Hän korostaa, että Neljännen Mooseksen kirjan lukujen kolmetoista ja neljätoista kuvaama historia viittasi eteenpäin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin voimalliseen liikkeeseen. Koska Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku koskee Jumalan jäännöskansan loppua, myös Jumalan jäännöskansan alku havainnollistetaan siinä kohdassa, jota tarkastelemme Neljännessä Mooseksen kirjassa.

11. elokuuta 1840, kun Islamia koskeva toisen voi-huudon profetia täyttyi, entistä valittua liittokansaa koeteltiin Elia-sanomalla, jonka oli juuri osoitettu olevan oikea.

11. syyskuuta 2001, islamia koskevan kolmannen vitsauksen profetian täytyttyessä, entinen valittu liittokansa merkitsi elävien tuomion alkamisen Elia-sanoman vahvistuttua juuri oikeaksi.

Milleriläisen historian Elia-sanoma asetettiin profeettallisen ajan yhteyteen. Syyskuun 11. päivän 2001 Elia-sanoma asetettiin historian toistumisen yhteyteen. Syyskuun 11. päivä 2001 toisti elokuun 11. päivän 1840 historian, sillä molemmat päivämäärät edustavat islamia koskevan profetian täyttymystä, ja molemmat merkitsevät sen enkelin laskeutumista, jonka sisar White sanoi olevan ”ei kukaan muu kuin Jeesus Kristus”. Vaikka sisar White ei milloinkaan sano Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelistä, että tämä ”ei ollut kukaan muu kuin Jeesus Kristus”, kuten hän sanoo Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelistä, Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli valaisee maan ”kirkkaudellaan”, ja Raamattu osoittaa selvästi, että Jeesuksen Kristuksen kirkkaus on se, joka valaisee maan.

Tuomion väline, joka alussa sai aikaan protestanttien koetuksen, oli milleriläinen liike, sellaisena kuin Elia sitä edustaa. Tuomion väline, joka lopussa saa aikaan seitsemännen päivän adventismin koetuksen, on Elia liike, sellaisena kuin sataneljäkymmentäneljätuhatta sitä edustavat. Elia vertauskuvalla on useampi kuin yksi merkitys, ja vaikka hän edustaa Milleriä ja milleriläistä liikettä, hän edustaa myös sataneljäkymmentäneljätuhatta.

”Mooses kirkastusvuorella oli todistaja Kristuksen voitosta synnin ja kuoleman yli. Hän edusti niitä, jotka vanhurskasten ylösnousemuksessa tulevat esiin haudasta. Elia, joka oli otettu

taivaaseen näkemättä kuolemaa, edusti niitä, jotka Kristuksen toisen tulemisen aikaan ovat elävinä maan päällä ja jotka ”muutetaan, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soudessa”; jolloin ”tämän kuolevaisen on pukeuduttava kuolemattomuuteen” ja ”tämän katoavaisen on pukeuduttava katoamattomuuteen”. 1. Korinttolaiskirje 15:51–53. Jeesus oli puettu taivaan valoon, niin kuin Hän ilmestyy tullessaan ”toisen kerran, ilman syntiä, pelastukseksi”. Sillä Hän tulee ”Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa”. Heprealaiskirje 9:28; Markus 8:38. Vapahtajan lupaus opetuslapsille täyttyi nyt. Vuorella tuleva kirkkauden valtakunta esitettiin pienoiskoossa — Kristus Kuninkaana, Mooses ylösnousseiden pyhien edustajana ja Elia kirkastettujen edustajana.” Aikakausien Toivo, 412.

Liiton kansa, joka sivuutetaan, muodostaa enemmistön suhteessa kymmeneen kahteen nähden. Monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut. Kymmenennen koetuksen epäonnistuminen perustui siihen, hylättiinkö vai hyväksyttiinkö Luvaton maan paha vai hyvä sanoma. Näin tässä havainnollistettu historia osoittaa, että voitto tai tappio etenevän koettelevan historian aikana perustuu valintaan kahden menetelmän välillä, jotka tulkitsevat saman tiedon.

Kaikki kaksitoista vakoojaa näkivät luvaton maan, mutta siitä, mitä luvattu maa edusti, tehtiin kaksi erilaista johtopäätöstä. Toinen selonteko oli inhimillisen pelon motivoima, toinen uskon. Toinen ilmaisi halun hylätä Jumalan johdatus ja palata Egyptin orjuuteen, ja toinen selonteko ilmaisi halun luottaa Jumalan johdatukseen ja edetä luvattuun maahan.

Milleriläisessä liikkeessä enemmistö valitsi samoin palata takaisin Babylonin orjuuteen ja tulla hänen tyttäreikseen, ja tämä oli sen päätöksen ilmentymä, jolla he hylkäsivät ensimmäisen enkelin profeetallisen sanoman. Uskolliset milleriläiset päättivät seurata ensimmäisen enkelin profeetallista sanomaa silloinkin, kun keväällä 1844 tapahtuneen ensimmäisen pettymyksen näennäisen epäonnistumisen jälkeen. Numerien kirjan historia esittää kahdentoista vakoojan kaksi erilaista ”kertomusta”, jotka edustavat kahta erilaista analyysia samasta profeetallisesta sanomasta. Vuonna 1863 laodikealainen adventismi ei jättänyt hyväksymättä profeetallista sanomaa, vaan hylkäsi aiemmin vahvistetun profeetallisen sanoman. Vuonna 1863 laodikealainen adventismi palasi ja omaksui sen raamatullisen metodologian, joka oli vastustanut William Milleriä koko hänen palvelutyönsä ajan. Ne, jotka hylkäsivät profeetallisen sanoman ja halusivat palata orjuuteen, esikuvattiin Neljännen Mooseksen kirjan neljäntoista luvun kapinallisissa, jotka lopulta kuolivat erämaassa.

Lukua kumi, kunapozingatiwa kama ishara, kama ilivyo kwa ishara zote, ina maana zaidi ya moja. Maana yake ya kiishara ni lazima ieleweke kwa kuzingatia muktadha wa kifungu ambamo inapatikana. “Kumi” kama ishara inaweza kuwakilisha mateso. Inaweza kuwakilisha jaribio. Inaweza kuwakilisha muungano wa namna ya mara kumi wa wafalme wa Ulaya, makabila ya kaskazini ya Israeli na Umoja wa Mataifa. Katika kanisa la Smirna watu wa Mungu walipaswa kuwa na dhiki kwa muda wa siku kumi.

Älä pelkää mitään siitä, mitä joudut kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, jotta teidät koeteltaisiin, ja teillä on oleva ahdistus kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. Ilmestys 2:10.

Historioitsijat viittaavat Smyrnan historiassa Diocletianuksen toimeenpanemaan vainoon, koska se oli Smyrnan historian ankarin vaino ja kesti kymmenen vuotta. Toiset historioitsijat tunnistavat Smyrnan historiassa kymmenen erilaista vainoa. Kummassakin tapauksessa ne toimeenpani keisarillinen Rooma, jota Danielin luvussa seitsemän edustavat kymmenen sarvea. Nuo kymmenen kuningasta olivat ne kuninkaat, joita esikuvallisesti kuvaa Ahab, joka harjoitti haureutta paaviuden kanssa, ja he olivat se vainon välikappale, jota paavius käytti toteuttaakseen teurastuksen pimeään keskiajan aikana. ”Kymmenen” edustaa valtiovaltaa, joka toimeenpanee vainon Iisebelin puolesta. Danielin ensimmäisessä luvussa ”kymmenen” symboloi koetuksen aikaa.

Koettele, minä pyydän, palvelijoitasi kymmenen päivää; ja annettakoon meille syötäväksi vihanneksia ja juotavaksi vettä. Sitten tarkastettakoon meidän kasvomme sinun edessäsi ja niiden nuorukaisten kasvat, jotka syövät kuninkaan ruokaa; ja niin kuin näet, tee palvelijoillesi. Niin hän suostui heille tässä asiassa ja koetteli heitä kymmenen päivää. Ja kymmenen päivän kuluttua heidän kasvonsa näyttivät kauniimmilta, ja he olivat lihavampia ruumiiltaan kuin kaikki ne nuorukaiset, jotka söivät kuninkaan ruokaa. Daniel 1:12–15.

4. Mooseksen kirjassa, luvussa neljätoista, muinainen Israel oli yllyttänyt Jumalaa vihaan kymmenen kertaa, mikä edusti kymmentä koetusta tietyn ajanjakson kuluessa.

Mutta niin totta kuin minä elän, koko maa on täyttyvä Herran kirkkaudesta. Sillä kaikki ne miehet, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja minun ihmeeni, jotka minä tein Egyptissä ja erämaassa, ja jotka nyt nämä kymmenen kertaa ovat kiusanneet minua eivätkä ole kuulleet minun ääntäni. 4. Moos. 14:21, 22.

Jos etsisit internetistä ymmärrystä siitä, mitä erityisiä kapinoita nuo yhdeksän kapinaa eli epäonnistunutta koetusta Punaisenmeren vapautuksesta kymmenenteen koetukseen saakka edustavat, löytäisit muutamia toisistaan poikkeavia näkemyksiä siitä, mitkä muinaisen Israelin lankeemuksista tulisi lukea noihin kymmeneen koetukseen. Katson, että Punaisenmeren vapautus, jonka on nimenomaisesti osoitettu vastaavan 22. lokakuuta 1844, on kymmenen koetuksen alku ja siten se kohta, josta tulee alkaa laskea ne koetukset, jotka nousivat esiin vuosien 1844 ja 1863 välillä. Oli olemassa asteittain etenevä koettelemisen prosessi, joka alkoi vuonna 1798, kun Danielin kirja avattiin, ja tuo prosessi kattoi ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman historian, joka päättyi kolmannen enkelin saapumiseen 22. lokakuuta 1844.

”Minneapolisissa Jumala antoi kansalleen totuuden kalliita jalokiviä uusissa puitteissa. Jotkut torjuivat tämän taivaasta tulevan valon kaikella sillä itsepäisyydellä, jota juutalaiset osoittivat hylätessään Kristuksen, ja paljon puhuttiin vanhojen rajapyykkien säilyttämisestä. Mutta oli ilmeistä, etteivät he tienneet, mitä vanhat rajapyykit olivat. Oli todistusta ja Sanasta esitettyä päättelyä, joka suositteli itseään omalletunnolle; mutta ihmisten mielet olivat lukkiutuneet, sinetöity valon pääsyä vastaan, koska he olivat päättäneet, että kyseessä oli vaarallinen harha, joka siirsi pois ‘vanhoja rajapyykkejä’, vaikka se ei siirtänyt ainoatakaan vanhojen rajapyykkien paalua, vaan heidän käsityksensä siitä, mikä muodosti vanhat rajapyykit, olivat vääristyneet.”

”Vuoden 1844 ajan umpeutuminen oli suurten tapahtumien ajanjakso; se avasi hämmästyneille silmillemme taivaassa tapahtuvan pyhäkön puhdistamisen, ja sillä oli ratkaiseva yhteys

Jumalan kansaan maan päällä, [samoin] ensimmäisen ja toisen enkelin sanoma sekä kolmas, joka avasi sen lipun, johon oli kirjoitettu: 'Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko.' Yksi tämän sanoman rajapyykeistä oli Jumalan temppeli, jonka Hänen totuutta rakastava kansansa näki taivaassa, sekä arkki, jossa oli Jumalan laki. Neljännen käskyn sapatin valo väläytti voimakkaat säteensä Jumalan lain rikkojien polulle. Jumalattomien kuolemattomuuden puuttuminen on vanha rajapyykki. En voi palauttaa mieleeni mitään muuta, mikä voisi kuulua vanhojen rajapyykkien piiriin. Kaikki tämä huuto vanhojen rajapyykkien muuttamisesta on pelkkää kuvitelmaa." The 1888 Materials, 518.

22. lokakuuta 1844 kolmas enkeli saapui, viesti kädessään.

"Kun Jeesuksen palvelutehtävä pyhässä paikassa päättyi, ja Hän siirtyi kaikkeinpyhimpään ja asettui Jumalan lain sisältävän arkin eteen, Hän lähetti maailmaan toisen väkevän enkelin kolmannen sanoman kanssa. Enkelin käteen annettiin kirjakäärö, ja laskeutuessaan maan päälle voimassa ja majesteettisuudessa hän julisti pelottavan varoituksen, mitä kauheimmalla uhkauksella, joka ihmiselle on koskaan esitetty." Early Writings, 254.

22. lokakuuta 1844 enkeli laskeutui alas kädessään käärö, jonka Jumalan kansan tuli syödä. Ne opit, jotka sitten yksilöidään "maamerkeiksi", tuli joko syödä ja hyväksyä tai hylätä eikä syödä. Kun kolmas enkeli saapui käärö kädessään, käärön sisältämä sanoma edusti kuutta koettelevaa totuutta. Nämä kuusi koetusta yksilöitiin seuraavasti: "ajan kuluminen", joka edusti kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetiaa; tuomio, jota edusti "pyhäkön puhdistaminen"; kolmen enkelin sanomat; "Jumalan laki"; "sapati"; sekä kuolleiden tila, jota edusti sielun "kuolemattomuuden kieltäminen".

Nuo kuusi totuutta ovat tietenkin keskenään yhteydessä, mutta ne yksilöitiin kukin erikseen tienviitoiksi. Jotkut eivät ehkä halua sisällyttää ajan kulumista tähän luetteloon, mutta ilmeisesti monet hylkäsivät totuuden, että 22. lokakuuta 1844 oli todellinen profetian täyttymys. He epäonnistuivat siinä koetuksessa, mikä tietenkin esti heitä kamppailemasta niiden koetusten kanssa, jotka seurasivat. Jumalan koettelemisen prosessi on toistuvasti osoitettu eteneväksi prosessiksi, joka edellyttää voittoa siitä koetuksesta, joka annetaan ensin, ennen kuin voidaan joutua tekemisiin seuraavan koetuksen kanssa.

"Kun aloitimme sapatinkysymystä koskevan valon esittämisen, meillä ei ollut selvästi määriteltä käsitystä Ilmestyskirjan 14:9–12:n kolmannen enkelin sanomasta. Todistuksemme painopiste, kun astuimme kansan eteen, oli se, että suuri toisen adventin liike oli Jumalasta, että ensimmäinen ja toinen sanoma olivat lähteneet liikkeelle ja että kolmas oli annettava. Näimme, että kolmas sanoma päättyi sanoihin: 'Tässä on pyhien kärsivällisyys: tässä ovat ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.' Ja me näimme yhtä selvästi kuin nyt näemme, että nämä profeettalliset sanat viittasivat sapatin uudistukseen; mutta siitä, mitä sanomassa mainittu pedon kumartaminen oli tai mikä pedon kuva ja merkki olivat, meillä ei ollut määräytynyttä kantaa."

Jumala antoi Pyhän Henkensä kautta valon loistaa palvelijoidensa ylle, ja aihe avautui vähitellen heidän mielelleen. Sen tutkiminen vaati paljon opiskelua ja huolellista, huolestunutta ponnistelua, lenkki lenkiltä. Huolen, ahdistuksen ja lakkaamattoman työn kautta työ on

edennyt, kunnes sanomamme suuret totuudet, selkeä, yhtenäinen, täydellinen kokonaisuus, on annettu maailmalle.

Olen jo puhunut tuttavuudestani vanhin Batesin kanssa. Havaitsin hänet aidoksi kristityksi herrasmieheksi, kohteliaaksi ja ystävälliseksi. Hän kohteli minua yhtä hellästi kuin olisin ollut hänen oma lapsensa. Ensimmäisen kerran kuullessaan minun puhuvan hän osoitti syvää kiinnostusta. Kun olin lakannut puhumasta, hän nousi ja sanoi: ”Minä olen epäilevä Tuomas. En usko näkyihin. Mutta jos voisin uskoa, että se todistus, jonka sisar on kertonut tänä iltana, oli todella Jumalan ääni meille, olisin maailman onnellisin mies. Sydämeni on syvästi liikutettu. Uskon puhujan olevan vilpiton, mutta en voi selittää, kuinka hänelle on näytetty ne ihmeelliset asiat, joista hän on meille kertonut.”

”Muutamia kuukausia avioliittoni jälkeen osallistuin yhdessä mieheni kanssa konferenssiin Topshamissa, Mainessa, jossa vanhin Bates oli läsnä. Tuolloin hän ei vielä täysin uskonut, että näyt, joita sain, olivat Jumalasta. Tuo kokous oli suuren mielenkiinnon aikaa. Jumalan Henki laskeutui minun päälleni; minut temmattiin näkyyn Jumalan kirkkaudesta, ja ensimmäisen kerran sain nähdä muita planeettoja. Kun olin tullut ulos näystä, kerroin, mitä olin nähnyt. Silloin vanhin B. kysyi, olinko tutkinut tähtitiedettä. Sanoin hänelle, ettei minulla ollut mitään muistikuvaa siitä, että olisin koskaan katsonut tähtitieteen kirjaa. Hän sanoi: ’Tämä on Herrasta.’ En ollut koskaan ennen nähnyt häntä niin vapautuneena ja onnellisena. Hänen kasvonsa loistivat taivaan valoa, ja hän kehotti seurakuntaa voimallisesti.” Testimonies, osa 1, 78–80.

Varmasti kaikki nämä opilliset koetukset liittyvät toisiinsa, mutta ne ovat myös koetuksia, jotka voidaan erottaa toisistaan, ja ne avautuivat vähitellen Jumalan palvelijoille. On monia kirkkoja, jotka pitävät seitsemännen päivän sapatin, mutta hylkäävät kolmen enkelin sanoman. Ne hylkäävät totuuden, että tuomio alkoi 22. lokakuuta 1844, mutta pitävät silti sapatin. Nämä opilliset koetukset liittyvät toisiinsa, mutta ne edustavat kuutta erityistä koetusta.

Kuten juuri osoitettiin Joseph Batesin, tähtitieteeseen täysin perehtyneen merikapteenin, esimerkin kautta, hän hyväksyi Profetian Hengen, jonka hän oli aiemmin hylännyt. Joulukuussa 1844 Ellen White sai ensimmäisen näkynsä, ja liikkeeseen saapui seitsemäs koetus.

”Raamatun tulee olla sinun neuvonantajasi. Tutki sitä ja niitä todistuksia, jotka Jumala on antanut; sillä ne eivät koskaan ole ristiriidassa hänen Sanansa kanssa. Jos Todistukset eivät puhu Jumalan sanan mukaisesti, hylkää ne. Kristusta ja Beliäliä ei voida yhdistää.” Selected Messages, kirja 3, 33.

Pian suuren pettymyksen jälkeen sisar White hyväksyi kirjoituksen, jossa Kristuksen tunnistettiin siirtyneen pyhästä kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844. Hän suositteli julkaisua ”jokaiselle pyhälle”.

”Uskon, että pyhäkkö, joka on puhdistettava 2300 päivän päätyessä, on Uuden Jerusalemin temppeli, jonka palvelijana Kristus on. Herra näytti minulle näyssä yli vuosi sitten, että veli Crosierilla oli oikea valo pyhäkön puhdistamisesta jne.; ja että hänen tahtonsa oli, että veli C. kirjoittaisi esiin sen näkemyksen, jonka hän antoi meille Day-Star, Extra -julkaisussa 7.

helmikuuta 1846. Tunnen olevani täysin Herran valtuuttama suositteluun tuota Extra-julkaisua jokaiselle pyhälle.” A Word to the Little Flock, 12.

Hänen hyväksyntänsä kohdistui Crosierin kuvaukseen Kristuksen siirtymisestä kaikkeinpyhimpiin, mutta artikkeli sisälsi useita virheellisiä opetuksia, mukaan lukien luopuneen protestantismin opetuksen, jonka mukaan Danielin kirjan ”jokapäiväinen” edusti Kristuksen palvelutyötä. Sen tähden hän kirjoitti selvennyksen, joka julkaistiin ensin vuonna 1850 ja sisällytettiin myöhemmin kirjaan Early Writings. Siinä hän osoitti, että ”niillä, jotka julistivat tuomion hetken huutoa, oli oikea käsitys ’jokapäiväisestä’.”

”Sitten näin ’jokapäiväisestä’ (Daniel 8:12), että sana ’uhri’ oli lisätty ihmisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka esittivät tuomion hetken huudon. Kun vallitsi yhteys, ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä ’jokapäiväisen’ oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeisessä sekasorrossa on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeyttä ja hämmennystä.” Early Writings, 74.

Aiheesta ”jokapäiväinen” Danielin kirjassa tuli symboli adventismin palaamisesta luopioprotantismin metodologiaan kahdennenkymmenennen vuosisadan alkupuolella, ja nykyään adventismin teologit ovat hylänneet oikean milleriittisen käsityksen ”jokapäiväisestä”. Se on hylätty siitä huolimatta, että sisar White selvästi osoitti milleriittien olleen oikeassa tunnistaessaan ”jokapäiväisen” pakanuuden saatanalliseksi vallaksi. He hylkäsivät ”jokapäiväistä” koskevan totuuden paitsi vastoin hänen innoitettua vahvistustaan siitä, että milleriittien käsitys oli oikea, myös suoranaudessa ristiriidassa sen kanssa, että hän nimenomaisesti osoitti sen väärän opin, joka opettaa ”jokapäiväisen” edustavan Kristuksen pyhäköpalvelusta, tulleen ”enkeleiltä, jotka karkotettiin taivaasta!”

”Ja siellä oli veli Daniells, jonka mieleen vihollinen vaikutti; ja teidän mieleenne ja vanhin Prescottin mieleen vaikuttivat ne enkelit, jotka karkotettiin taivaasta.” Manuscript Releases, volume 20, 17.

Hänen syvälinen torjuntansa sitä kohtaan, mitä adventismi nyt käyttää yhtenä ”tarujensa ruokana”, oli niin ankara siksi, että Daniells ja Prescott ottivat saatanallisen vallan vertauskuvan (pakanuuden) ja liittivät tuon vertauskuvan Kristukseen (Hänen palvelutyöhönsä pyhäkössä). Tämä tekee kahdeksan opillista koetinkiveä.

Yhdeksäs koetus vuoden 1863:een johtavassa historiassa on Habakukin toisen taulun laatiminen vuonna 1850. Vuoden 1843 tienraivaajataulu laadittiin vuonna 1842, ja sitä kutsutaan vuoden 1843 tauluksi ainoastaan siksi, että se ennusti Kristuksen paluun vuonna 1843. Käsky laatia Habakukin toinen taulu annettiin sisar Whittlelle vuonna 1850. Habakukin kahden taulun laatiminen yhdistää ensimmäisen ja toisen enkelin historian kolmannen enkelin historiaan. Elämäkertateoksessa, jonka hänen pojanpoikansa kirjoitti hänen elämästään ja työstään, tämä esittää yleiskatsauksen tapahtumista, jotka johtivat vuoden 1850 taulun laatimiseen. Hän tekee tämän valitsemalla sisar Whiten asiaankuuluvia lausumia ja lisäämällä yleiskatsaukseen oman kommentaarinsa.

”Palattuamme veli Nicholsin luo Herra antoi minulle näyn ja osoitti minulle, että totuus on esitettävä selvästi tauluilla, ja tämä saisi monet ratkaisemaan totuuden hyväksi kolmannen enkelin sanoman kautta, kun kaksi edellistä tehdään selväksi tauluilla. —Kirje 28, 1850.

”Tässä näyssä hänelle näytettiin myös se, mikä antaisi James Whitelle rohkeutta jatkaa julkaisemista:

”Näin myös, että lehden julkaiseminen oli yhtä välttämätöntä kuin sanansaattajien lähteminen, sillä sanansaattajat tarvitsevat mukaansa lehden, joka sisältää nykyisen totuuden annettavaksi niiden käsiin, jotka kuulevat, eikä silloin totuus haihtuisi mielestä. Ja että lehti menisi sinne, minne sanansaattajat eivät voisi mennä.—Ibid.

”Työ uuden kartan parissa aloitettiin heti, ja tilaisuus annettiin kertoa veljille siitä siinä Present Truthin numerossa, jonka James julkaisi seuraavana kuukautena:

”Kaavio. Kronologinen kaavio Danielin ja Johanneksen näyistä, laadittu havainnollistamaan selkeästi nykyistä totuutta, on nyt litografioitavana veli Otis Nicholsin, Dorchesterista, Massachusettsista, valvonnassa. Niitä, jotka opettavat nykyistä totuutta, se on suuresti auttava. Kaaviosta annetaan myöhemmin lisätietoja. —Present Truth, marraskuu 1850.

Tammikuun 1851 loppuun mennessä kartta oli valmis, ja sitä mainostettiin kahden dollarin hintaan. James White oli siihen hyvin tyytyväinen ja tarjosi sitä maksutta ”niille, jotka Jumala on kutsunut julistamaan kolmannen enkelin sanomaa” (Review and Herald, tammikuu 1851). Muutamat anteliaat lahjoitukset olivat auttaneet kattamaan julkaisemisen kustannukset.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, osa 1, s. 185.

Puhuessaan vuoden 1843 kartasta sisar White kirjoitti muistiin, että se oli Jumalan ohjaama.

”Herra näytti minulle, että vuoden 1843 kartta oli hänen kätensä ohjaama eikä mitään sen osaa tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin hän tahtoi niiden olevan. Että hänen kätensä oli joidenkin lukujen päällä ja katki virheen, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin hänen kätensä poistettiin.” Review and Herald, 1. marraskuuta 1850.

Kirjatessaan valon, joka liittyi vuonna 1850 annettuun käskyyn laatia toinen kartta, hän esitti samalle vuonna 1850 laaditulle kartalle saman jumalallisen vahvistuksen kuin mikä oli annettu vuoden 1843 kartasta, samalla myös osoittaen, etteivät muut kartat, joita tuolloin valmistettiin, olleet Herralle otollisia. Käsky laatia uusi kartta liitettiin käskyyn painattaa uusi julkaisu.

”Näin, että karttojen laatiminen oli kauttaaltaan väärin. Se sai alkunsa veli Rhodesilta, ja veli Case jatkoi sitä. Varoja on käytetty karttojen tekemiseen ja kömpelöiden, vastenmielisten kuvien muovaamiseen enkelien ja kirkkaan Jeesuksen esittämiseksi. Näin, että sellaiset asiat olivat Jumalalle epämieluisia. Näin, että Jumala oli veli Nicholsin julkaisemassa kartassa. Näin, että tästä kartasta oli Raamatussa profetia, ja jos tämä kartta on tarkoitettu Jumalan kansalle, jos se on riittävä yhdelle, se on riittävä toisellekin, ja jos yksi tarvitsi uuden, suurempaan mittakaavaan maalatun kartan, kaikki tarvitsevat sitä yhtä paljon.

Minulle näytettiin, että veli Casessa oli levoton, rauhaton, tyytymätön ja kiittämätön mieli, joka halusi toisen taulun. Minulle näytettiin, että näillä maalatuilla tauluilla oli huono vaikutus

seurakuntaan. Se aiheutti sen, että kokouksessa vallitsi kevytmielinen, pinnallinen pilkan henki.

”Näin, että Jumalan määräämät kartat tekivät mieleen suotuisan vaikutuksen jo ilman selitystäkin. Karttoihin kuvatuissa enkeleissä on jotakin valoisaa, ihanaa ja taivaallista. Mieli johdatetaan lähes huomaamatta Jumalan ja taivaan puoleen. Mutta ne toiset kartat, joita on laadittu, inhoittavat mieltä ja saavat sen viipymään enemmän maan kuin taivaan asioissa. Enkeleitä esittävät kuvat näyttävät enemmän paholaisilta kuin taivaan olennoilta. Näin, että kartat olivat päiväkausia ja viikkokausia vallanneet veli Casen mielen, vaikka hänen olisi tullut etsiä Jumalalta taivaallista viisautta sekä kasvaa Hengen armolahjoissa ja totuuden tuntemisessa.”

”Näin, että jos ne varat, joita on tuhlatu taulujen julkaisemiseen, olisi käytetty totuuden saattamiseen selkeästi veljien eteen traktaattien jne. julkaisemisen kautta, se olisi saanut aikaan paljon hyvää ja pelastanut sieluja. Näin, että taulujen tekemisen työ on levinnyt kuin kuume.” Manuscript Releases, nro 13, s. 359; 1853.

Hän toteaa selvästi, että ”Jumala oli veli Nicholsin julkaisemassa [vuoden 1850] kartassa” ja että ”tästä kartasta oli Raamatussa ennustus [Habakuk 2].” Hän myös osoitti, että ”kartat” [monikossa; 1843 ja 1850], jotka ”Jumala oli määrännyt”, vaikuttivat mieleen suotuisasti jopa ilman selitystä. Habakuk 2 käski milleriittoja tekemään näyn selväksi tauluihin (monikossa), jotta se, joka luki nämä kaksi karttaa, voisi juosta edestakaisin Jumalan Sanassa. Jumalalliset kartat eivät tarvinneet lisäselityksiä, toisin kuin Uriah Smithin vuoden 1863 väärennetty kartta.

Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Habakuk 2:2.

Kymmenes koetus on tämän artikkelin keskipiste. Mooseksen Neljännen Mooseksen kirjan neljännessätoista luvussa mainitsemien kymmenen koetuksen osalta heprean tutkijat ja muut teologit esittävät erilaisia arvauksia siitä, mitä tapahtumia Punaisenmeren pelastuksesta kymmenen vakoojan kapinaan ulottuvassa historiassa ne saattaisivat tarkoittaa. Tuon historian kapinallisuus tarjoaa muutamia eri vaihtoehtoja, joista valita, mutta varmaa on, että kymmenes koetus merkitsee neljänskymmenen vuoden erämaassa tapahtuneen kuoleman alkamista vähittäisenä häviämisenä, kunnes kaikki kapinalliset, jotka olivat vastuun iässä, olivat kuolleet.

Samoin jotkut saattavat vastustaa sitä, että olen valinnut nämä kymmenen opillista koetinta, sillä voi olla vaihteluita, jotka näyttävät paremmilta kuin se, mitä minä tässä esitän. Tästä huolimatta kymmenes ja viimeinen koetin on yhtä selvä kuin kymmenen vakoojan kapina. Se oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun seitsemän ajan hylkääminen. On olemassa useita profeetallisia todisteita tämän tunnistamisen tueksi.

Seuraavassa artikkelissa alamme tunnistaa ne profeetalliset todistajat, jotka vahvistavat sen tunnistamisen, että 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun seitsemän aikaa on Laodikean adventismin kymmenes ja viimeinen epäonnistuminen.

”Kun Jumalan voima todistaa siitä, mikä on totuus, tuon totuuden on pysyttävä ikuisesti totuutena. Mitään myöhempiä oletuksia, jotka ovat vastoin sitä valoa, jonka Jumala on antanut, ei pidä hyväksyä. Nousee miehiä, joilla on Raamatun tulkintoja, jotka ovat heille totuutta mutta eivät ole totuutta. Tätä aikaa varten Jumala on antanut meille totuuden uskomme perustukseksi. Hän itse on opettanut meille, mikä on totuus. Yksi nousee, ja sitten toinen, uuden valon kanssa, joka on ristiriidassa sen valon kanssa, jonka Jumala on antanut Pyhän Henkensä todistuksen kautta.

Muutamat ovat yhä elossa, jotka kävivät läpi sen kokemuksen, joka saatiin tämän totuuden perustamisessa. Jumala on armollisesti säästänyt heidän henkensä, jotta he elämänsä loppuun saakka yhä uudelleen ja uudelleen kertoisivat siitä kokemuksesta, jonka he kävivät läpi, samoin kuin apostoli Johannes teki aivan elämänsä loppuun asti. Ja ne lipunkantajat, jotka ovat kaatuneet kuolemaan, ovat puhuvat kirjoitustensa uusintapainosten kautta. Minulle on annettu ohje, että näin heidän äänensä on kuultava. Heidän tulee kantaa todistuksensa siitä, mikä muodostaa totuuden tätä aikaa varten.

”Meidän ei tule ottaa vastaan niiden sanoja, jotka tulevat sanoman kanssa, joka on ristiriidassa uskomme erityisten kohtien kanssa. He kokoavat yhteen suuren joukon raamatunkohtia ja kasaavat ne todisteiksi väittämiensä teorioiden ympärille. Näin on tehty yhä uudelleen kuluneiden viidenkymmenen vuoden aikana. Ja vaikka Raamattu on Jumalan sana ja sitä tulee kunnioittaa, sen soveltaminen, jos sellainen soveltaminen siirtää yhdenkin pylvään siitä perustuksesta, jota Jumala on ylläpitänyt nämä viisikymmentä vuotta, on suuri erehdys. Se, joka tekee sellaisen sovellutuksen, ei tunne sitä Pyhän Hengen ihmeellistä todistusta, joka antoi voiman ja väkevyyden menneille sanomille, jotka ovat tulleet Jumalan kansalle.” Selected Messages, kirja 1, 161.